

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **T. B,** st. příslušnost Ukrajina, zast. Mgr. Leonidem Kushnarenkem, advokátem se sídlem Politických vězňů 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2012, č. j. CPR-11636-2/ČJ-2011-9CPR-V238, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2012, č. j. 4 A 12/2012 – 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek ve výši 1000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Leonida Kushnarenka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta její žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 10. 2011, č. j. KRPA-69190/ČJ-2011-000022, kterým bylo stěžovatelce uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c)

bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Současně bylo rozhodnuto tak, že stěžovatelce nelze po dobu jednoho roku umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Stěžovatelka proti tomu v kasační stížnosti a jejím doplnění uplatňuje důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Městskému soudu vytýká jak nesprávné posouzení rozhodných právních otázek, tak i nedostatečné vypořádání žalobních námitek, zatímco správní orgány, podle jejího názoru, vycházely z nedostatečně a nezákonně zjištěného skutkového stavu.

Podle mínění stěžovatelky dospěl městský soud v napadeném rozsudku k chybnému závěru, že ve správním řízení neuvedla, z jakého konkrétního důvodu na ni mělo být pohlíženo jako na rodinného příslušníka občana ČR, a to i přes její několikaleté, v době rozhodování správního orgánu však již rozvedené, manželství s občanem ČR. Podle jejího názoru bylo povinností správního orgánu tuto skutečnost zjistit a při rozhodování zohlednit. Stěžovatelka dále namítá, že nebyla správním orgánem dostatečně seznámena se svými právy a povinnostmi a s ustanoveními zákona o pobytu cizinců, zejména s jeho § 15a. V této souvislosti poukazuje především na skutečnost, že v průběhu řízení nebyl přítomen tlumočník z ukrajinského jazyka. Stěžovatelka nesouhlasí se závěry žalovaného a soudu, že správní orgán I. stupně nebyl povinen zajistit tlumočníka, pokud o něj ona sama nepožádala a v řízení výslovně uvedla, že je schopna komunikovat v českém jazyce, neboť u ní bylo naopak možné předpokládat, že jako cizinka nebude rozumět právnímu jazyku a citacím právních předpisů. Nad to stěžovatelka uvádí, že řízení o vyhoštění je pro účastníka vždy značně stresující, a že tato skutečnost může mít negativní vliv na jeho soustředěnost a schopnost porozumět sdělením či otázkám správního orgánu. Vzhledem k tomu, že prohlášení o znalosti českého jazyka podepsala až po zahájení řízení o vyhoštění, nesouhlasí s tvrzením správního orgánu, že měla dostatek času na to, aby o tlumočníka požádala. Závěrem jmenovaná bez bližšího upřesnění uvádí, že rozhodnutí o vyhoštění není přiměřené sledovanému cíli, a že z tohoto důvodu představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života.

Na základě shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek městského soud zrušit a vrátit věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný nevyužil svého práva vyjádřit se k podané kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatelka je zastoupena advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná.

Ze spisu městského soudu a ze správního spisu zjistil zdejší soud následující relevantní skutečnosti:

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 21. 10. 2011, č. j. KRPA-69190/ČJ-2011-000022, bylo stěžovatelce uloženo správní vyhoštění s tím, že po dobu jednoho roku jí nelze umožnit vstup na území členských států EU [§ 119 odst.

1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců]. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, v němž především uvedla, že pokud správnímu orgánu I. stupně k jeho dotazu sdělila, že u ní není dána žádná skutečnost, na základě které by měla být považována za rodinného příslušníka občana Unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, učinila tak proto, že kvůli nedostatečné znalosti českého jazyka neporozuměla smyslu tohoto ustanovení. Správní orgán, jenž jí kladl otázky bez přítomnosti tlumočníka jejího rodného jazyka, vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Stěžovatelka dále zdůraznila, že byla po určitou dobu vdaná za občana ČR, a že i po rozvodu jejich manželství na ni proto mělo být nahlíženo jako na rodinného příslušníka občana EU. Žalovaný odvolání stěžovatelky zamítl rozhodnutím ze dne 15. 2. 2012, č. j. CPR-11636-2/ČJ-2011-9CPR-V238. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně by byl povinen zajistit tlumočníka tehdy, pokud by stěžovatelka uvedla, že její znalost češtiny není dostatečná, a o tlumočníka by sama požádala. V daném případě však jmenovaná správnímu orgánu sdělila, že českému jazyku rozumí, a to jak psanému textu, tak i mluvenému slovu, přičemž správní orgán I. stupně neměl důvod o této skutečnosti jakkoliv pochybovat, neboť mu bylo známo, že zde stěžovatelka žila již od roku 2000. Žalovaný dále uvedl, že na případ stěžovatelky nedopadá čl. 13 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“), jenž stanoví podmínky zachování práva pobytu rodinných příslušníků občana EU v případě rozvodu, prohlášení manželství za neplatné nebo ukončení registrovaného partnerství. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil, že stěžovatelce byl již dříve zrušen trvalý pobyt na území ČR z toho důvodu, že její manželství bylo uzavřeno účelově a pouze s cílem získat zde trvalý pobyt. Rozhodnutí žalovaného napadla stěžovatelka žalobou, v níž uplatnila totožné argumenty jako v odvolání. Nad jeho rámec pak dále uvedla, že v jejím případě nebylo uložení správního vyhoštění opatřením přiměřeným, a že v jeho důsledku dojde k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Městský soud její žalobu nyní napadeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění rozsudku soud potvrdil správnost závěrů správních orgánu o tom, že stěžovatelka nesplňuje podmínky dle § 15a zákona o pobytu cizinců, a v této souvislosti zdůraznil, že již v řízení o zrušení platnosti jejího trvalého pobytu bylo prokázáno, že manželství s českým občanem uzavřela pouze proto, aby zde získala trvalý pobyt. Podle názoru městského soudu nebyl v daném případě důvod pro aplikaci čl. 13 směrnice 2004/38/ES. Správní orgán I. stupně nepochybil, pokud do řízení nepřibral tlumočníka ukrajinského jazyka, neboť o něj stěžovatelka nepožádala, ale naopak uvedla, že českému jazyku rozumí. Sankci, jež byla stěžovatelce uložena, shledal soud přiměřenou a obavy z narušení jejího soukromého a rodinného života považoval za neopodstatněné.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Stěžovatelka v kasační stížnosti v první řadě namítá, že se městský soud dostatečně nevypořádal s jejími námitkami uplatněnými v žalobě. Pokud by soud prvního stupně skutečně opomenul vypořádat některou z žalobních námitek, nebo se jí případně nezabýval dostatečně, zatížil by své rozhodnutí nepřezkoumatelností podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74, a

rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44; všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud však nemůže stěžovatelce přisvědčit v názoru, že se městský soud dopustil výše uvedeného pochybení, neboť z napadeného rozsudku je *prima facie* patrné, že se naopak zabýval všemi skutkovými tvrzeními i právními argumenty stěžovatelky a jistým způsobem se s nimi v odůvodnění tohoto rozsudku vypořádal. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatelka se dále domnívá, že nemohlo být rozhodnuto o jejím vyhoštění z České republiky, neboť je osobou, kterou je nutné považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že tuto námitku neuplatnila již v řízení o správním vyhoštění, vysvětluje tím, že jako cizinka dostatečně neporozuměla obsahu tohoto ustanovení a otázkám, jež jí byly správním orgánem I. stupně kladeny. Stěžovatelka tedy namítá jednak nezákonný postup správního orgánu při zjišťování skutečného stavu věci podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jakož i nesprávné hodnocení právní otázky, zda na ni mělo být pohlíženo jako na rodinného příslušníka občana členského státu EU, a to jak správními orgány, tak posléze i městským soudem - § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud primárně posoudil zákonnost postupu správního orgánu, jenž se stěžovatelkou vedl pohovor bez přítomnosti tlumočníka.

Podle § 16 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, který se na dané řízení použije (§ 168 zákona o pobytu cizinců *a contrario*), se v řízení jedná a písemnosti vyhotovují v českém jazyce. Každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede řízení, má právo na tlumočníka (§ 16 odst. 3 správního řádu). Citované ustanovení správního řádu z roku 2004 se nedotklo aplikovatelnosti ustálené judikatury týkající se povinnosti správního orgán ustanovit v řízení tlumočníka, která se etablovala za účinnosti zákona č. 71/1967 Sb. (starý správní řád). Dle této, stále aktuální, judikatury je správní orgán povinen ustanovit účastníkovi řízení tlumočníka tehdy, jestliže o to účastník požádá. Správní orgán, který neustanovil účastníkovi řízení tlumočníka za situace, kdy účastník neprohlásil, že neovládá český jazyk, a tato skutečnost nevyplynula ani z obsahu správního spisu, neporušil právo účastníka na přítomnost tlumočníka (viz rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2004, č. j. 6 A 17/2000 – 54, publ. pod č. 341/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 As 28/2008 – 76). Jestliže účastník řízení výslovně prohlásí, že český jazyk ovládá, rozumí mu a nepožaduje tlumočníka a protokol obsahující toto prohlášení podepíše, nelze namítat, že správní orgán porušil zásady uvedené v § 3 odst. 4 starého správního řádu (nyní § 3 zákona č. 500/2004 Sb.), použil-li tyto protokoly jako důkaz (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 6 A 181/2002 - 34).

V nyní projednávané věci je z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 20. 10. 2011, č. j. KRPA-69190/ČJ-2011-000022, zcela zřejmé, že stěžovatelka svým podpisem stvrdila skutečnost, že český jazyk ovládá slovem i písmem a že nepožaduje, aby byl do řízení přibrán tlumočník. Z žádného dokumentu, který je součástí správního spisu, přitom neplyne, že by jmenovaná kdykoliv v průběhu předmětného řízení změnila názor a

o tlumočníka požádala. Nebyly tak splněny podmínky § 16 odst. 3 správního řádu pro přibrání tlumočníka do řízení o vyhoštění.

Nejvyšší správní soud rovněž podotýká, že stěžovatelka pobývá na území České republiky řadu let, přičemž správnímu orgánu I. stupně během pohovoru sdělila, že zde v minulosti neúspěšně žádala o azyl. Součástí řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je rovněž pohovor, při němž se příslušný správní orgán (Ministerstvo vnitra) snaží zjistit důvody, které cizince k podání takové žádosti vedou. Stěžovatelka tedy nepochybně měla v době, kdy bylo rozhodováno o jejím vyhoštění, jisté zkušenosti s jednáním s českými státními orgány, a to konkrétně i se způsobem, jakým příslušné státní orgány vedou pohovory s cizinci v rámci řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, jenž se zásadně neliší od způsobu vedení pohovoru v řízení o žádosti o povolení k pobytu nebo v řízení o správním vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka tak musela předpokládat, že v průběhu pohovoru bude mimo jiné i poučena o svých právech a povinnostech a seznámena s právními předpisy, jimiž je správní orgán v tomto řízení vázán. Stěžovatelce nepochybně nic nebránilo v tom, aby z opatrnosti požádala o tlumočníka ukrajinského jazyka, ačkoliv sama česky rozumí, a to nikoli pouze před započetím pohovoru, ale rovněž kdykoliv v jeho průběhu, pokud by měla dojem, že její znalost češtiny není pro pochopení dotazů správního orgánu dostatečná. Jmenovaná však, jak již bylo výše uvedeno, o tlumočníka nepožádala. Poté, co byla správním orgánem seznámena s obsahem § 15a zákona o pobytu cizinců, neuvedla, že by tomuto ustanovení nerozuměla, ale správnímu orgánu naopak sdělila, že žádnou z podmínek uvedených v tomto ustanovení nesplňuje. Za dané situace tedy správní orgán I. stupně logicky předpokládal, že stěžovatelka porozuměla všemu, co jí bylo během pohovoru předestřeno, a to včetně všech otázek, na něž ostatně posléze odpověděla. Nebylo proto namístě, aby správní orgán přibral do řízení tlumočníka z vlastní iniciativy, neboť taková potřeba nevyšla najevo.

Stěžovatelka je rovněž přesvědčena, že správní orgán měl při rozhodování o vyhoštění vzít v úvahu její dřívější manželství s českým občanem, přičemž vychází nejen z § 15a zákona o pobytu cizinců, ale i z čl. 13 směrnice 2004/38/ES.

Stěžovatelce bylo výše uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 21. 10. 2011 uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR. Byla-li by však u jmenované dána některá ze skutečností, pro něž je cizince nutno považovat za rodinného příslušníka občana EU, bylo by ji možné vyhostit pouze na základě některého z důvodů podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení lze rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, jenž je rodinným příslušníkem občana EU, vydat pouze tehdy, pokud a) ohrožuje bezpečnost státu, b) závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, nebo c) ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území. Skutečnost, že se stěžovatelka zdržovala na území ČR neoprávněně, by tedy v takovém případě nebyla dostatečným důvodem pro její vyhoštění.

Podmínky, které musí cizinec splňovat, aby byl považován za rodinného příslušníka občana EU, jsou stanoveny v § 15a zákona o pobytu cizinců:

(1) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho
a) manžel,
b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti,
c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a
d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.

(2) Za nezaopatřenou osobu se podle odstavce 1 písm. d) považuje občanem Evropské unie nebo jeho manželem vyživovaný cizinec, který
a) se nejdéle do 26 let věku soustavně připravuje na budoucí povolání,
b) se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo
c) z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost.

(3) Ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že
a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud
1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,
2. je občanem Evropské unie vyživovaný, nebo
3. se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, anebo
b) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

(4) Ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

Citované ustanovení nepředpokládá přiznání statutu rodinného příslušníka občana EU cizinci toliko na základě jeho dřívějšího, v době rozhodování o správním vyhoštění již rozvedeného, manželství s občanem EU. Význam této skutečnosti pro rozhodování správního orgánu v řízení o vyhoštění stěžovatelka dovozuje z čl. 13 směrnice 2004/38/ES. Podle odst. 2 písm. a) tohoto ustanovení však *nevede rozvod nebo prohlášení manželství za neplatné ani ukončení registrovaného partnerství podle čl. 2 odst. 2 písm. b) ke ztrátě práva pobytu rodinných příslušníků občana Unie, kteří nejsou státními příslušníky žádného členského státu, pokud manželství nebo registrované partnerství podle čl. 2 odst. 2 písm. b) trvalo před zahájením řízení o rozvodu nebo o prohlášení manželství za neplatné nebo před ukončením registrovaného partnerství alespoň tři roky, z toho nejméně jeden rok v hostitelském členském státě*. Pro rozhodování správního orgánu by tak bylo již rozvedené manželství stěžovatelky významné pouze tehdy, pokud by trvalo před zahájením rozvodového řízení alespoň tři roky.

Ze správního spisu však bylo zdejším soudem zjištěno, že stěžovatelka uzavřela sňatek s panem S. M. v srpnu roku 2004 a že její manžel požádal dne 16. 5. 2006 o rozvod.

Tyto skutečnosti vyplynuly z výpovědi S. M. v řízení o zrušení trvalého pobytu stěžovatelky, jejíž pravdivost nebyla stěžovatelkou v tomto řízení ani později nikterak zpochybněna (viz rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Brno, oddělení cizinecké policie Znojmo, ze dne 24. 8. 2006, č. j. SCPP 00392/BR-XIII-CI-2006, jehož kopie je založena na č. l. 5 správního spisu). Je tedy zřejmé, že stěžovatelka nesplnila podmínku tříletého trvání manželství; shora citované ustanovení směrnice 2004/38/ES se na ni proto nevztahuje.

Nejvyšší správní soud nicméně podotýká, že u stěžovatelky by mohlo přicházet v úvahu uplatnění ustanovení § 15a odst. 3 písm. a) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, bylo-li by v řízení o vyhoštění zjištěno, že zde žila ve společné domácnosti s bývalým manželem, s jiným občanem členského státu EU nebo s osobou, která zde má trvalý pobyt. Správní orgán ovšem v řízení o vyhoštění nezjišťuje tuto skutečnost sám z úřední povinnosti a není ani povinen vycházet ze samotného tvrzení cizince o vedení společné domácnosti s občanem EU – toto tvrzení musí být v řízení prokázáno relevantními důkazy. Z judikatury správních soudů přitom vyplývá, že ačkoliv zákon o pobytu cizinců neobsahuje vlastní legální definici pojmu „společná domácnost“, je tímto pojmem třeba rozumět domácnost tvořenou fyzickými osobami, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Shodně vymezuje pojem „domácnost“ § 115 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, a neexistuje důvod, proč vykládat pojem „společná domácnost“ obsažený ve zmíněném ustanovení zákona o pobytu cizinců odlišně (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 Ca 275/2007 – 43, publ. pod č. 2257/2011 Sb. NSS). Stěžovatelka však v nyní projednávané věci správnímu orgánu sdělila pouze to, že zde byla provdána za muže české národnosti a že v době rozhodování o vyhoštění bydlela s rodinou svého dospělého syna, aniž by však tato tvrzení opřela o jakýkoliv relevantní důkaz. Správnímu orgánu bylo naopak známo, že manželství stěžovatelky s panem S. M. bylo čistě účelové a stěžovatelka jím sledovala jediný cíl – získání trvalého pobytu. Z výpovědi jejího bývalého manžela jasně vyplynulo, že pokud spolu po jistou dobu žili v jednom bytě, stěžovatelka se domáhala toho, aby jí za péči o domácnost poskytoval finanční odměnu. Takový způsob soužití v žádném případě nelze považovat za „společnou domácnost“ ve výše uvedeném smyslu.

Podle stěžovatelky je rozhodnutí o vyhoštění na dobu jednoho roku též nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života; tuto námitku však formuluje velmi obecně. Nejvyšší správní soud proto pouze poznamenává, že v řízení o vyhoštění nebyly zjištěny žádné skutečnosti relevantní z hlediska § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*. Domnívala-li se stěžovatelka, že v jejím případě existují důvody pro to, aby se správní orgán v řízení o vyhoštění zvlášť zabýval tím, zda rozhodnutím o vyhoštění nedojde k nepřiměřenému zásahu do jejích práv, bylo především na ní samotné, aby existenci těchto důvodů v řízení tvrdila a prokázala. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek ze dne 29. 4. 2009, č. j. 5 As 101/2008 – 63, v němž uvedl následující: „*Nezbytným předpokladem pro to, aby správní orgán aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vážil, je však skutečnost, že existenci rodiny bude sám vyhošťovaný cizinec tvrdit, neboť účelem předmětného ustanovení je právě ochrana jeho práva na rodinný či soukromý život. Pokud se jedná o cizince plnoletého, způsobilého k právním úkonům, jak je*

tomu i v posuzovaném případě, je pouze na něm, aby se ochrany práva na rodinný život domáhal." Za nepřiměřenou konečně není možné považovat ani délku doby, po kterou nelze stěžovatelce umožnit vstup na území EU. Ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) umožňuje uložit cizinci až tříletý zákaz vstupu na území. V nyní projednávané věci správní orgán I. stupně stěžovatelce uložil sankci při dolní hranici zákonné sazby a své rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Nejvyšší správní soud na základě všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou a zamítl ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto věcně, a to bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení. Za této situace proto nemohly ani nastat skutečnosti tvrzené jako důvod pro přiznání odkladného účinku. Protože Nejvyšší správní soud nerozhodoval o žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku, vrací se stěžovatelce již zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč (§ 10 odst. 1 věta prvá zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.; stěžovatelka nebyla ve věci procesně úspěšnou, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá, žalovanému pak podle obsahu soudního spisu žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu